

POSKUS BRANJA KODEKSA VOYNICH KNJIGE, KI JE NAPISANA V NEZNANI PISAVI

Kodeks Voynich je ena od redkih knjig za katero velja, da je pisana v povsem neznan pisavi. Z njo so se ukvarjali tudi vojaški strokovnjaki za razbijanje šifer. Toda tudi z uporabo naj sodobnejših računalnikov še nikomur ni uspelo knjigo prevesti v smiselno sklenjeno pripoved.

Knjiga je prvotno obsegala 272 strani, danes pa 240. Knjiga ima še eno posebnost skoraj na vseh straneh je opremljena z zelo zanimivimi risbami, ki delujejo kot ključ za razumevanje vsebin na posamezni strani. Danes knjigo hrani univerza v Yalu, ki je rokopisu dodelila delovno ime Voynich. **Malo je gotovih podatkov o knjigi sami. Ve se le, da je bila prepisana oz. napisana med leti 1.450 in 1.520¹.** Razvozlavanja vsebine knjige pa se je lotil tudi strokovnjak za vizualizacijo umetnosti in pesnik Vladislav Stres. Pa si pogledjmo kaj je o njej napisal.

Knjiga je pisana z do sedaj neznan pisavo s pomočjo ptičjega peresa. Tekst je zapisovan s potezo, največ dvema – vešče, brezhibno.

Sam menim, da v kodeksu Voynich ne gre za običajno pisavo ampak za slikovno. Vsaka "črka" kodeksa je namreč simbol. Podobno so simbolne tudi črke vseh starejših pisav npr. hebrejščine, latinščine, ki jih dandanes beremo kot celoto posamezne besede. Pri postopkih dekodiranja je bilo kot kaže spregledano tudi nesporno dejstvo, da so slike nastale(jale) pred tekstom in predstavljajo vsebinske poudarke ter rdečo nit knjige. Večina poskusov dešifriranja je šla v smeri dešifriranja teksta pred poskusom dešifriranja slik, s katerimi je opremljena skorajda vsaka stran kodeksa. Sam sem postopek dešifriranja obrnil. Kodeks zaradi izjemnosti vsebin imenujem Adamova knjiga oz. Papeževa knjiga. Oglejmo si dešifriranje povedi 1 strani knjige. Tekst je slogovno malce arhaičen, saj je odslikava teksta knjige same.

TEKST prve strani kodeksa

»Nekoč, ko ni bilo še nič in je bila samo nebesna voda zbrana v kapljo, so bili na nebu Sonce in planeti, se je Zemlja ujela in postala stalni član družine sveta kot ga poznamo. A bila je brez planetov in neobljudena. Prišla je v bližino strašnega sonca, ki jo je ujel in izparel led v tekočo vodo. Toda para se je umirila, povezala v tekočo vodo in Zemlja je postala lep, plav planet. To je bila njena prva katastrofa. Takrat se je skoraj ponovno spremenila v meglico in izparela.

Sedaj pa se bomo pogovarjali o Zemlji. Najprej je bila kapljasta nedoločene oblike, polna različnih plinskih mehurjev in brbotajoča, toda ni bila ves čas v bližini Sonca, ko se je za krajši čas oddaljila, jo je prekrila ledena ploskev. Na njo je padlo tudi več kamnitih meteoritov. Tako se je počasi začelo tvoriti gručasto jedro. Vodna površina se je začela obračati okrog tega jedra. Postala je mati semen, ki jih je prejela vase. Žarenje Sonca je sedaj doživljala drugače. Na površini so se pričela brbotanja drugačne vode, poganjati prve

¹ Ve se da je bil kodeks v lasti Georga Barescha že pred letom 1636. Vsebina je lahko starejša od datuma zapisa, ki je datiran med leti 1450 in 1520. Ovitok in par strani so se morda izgubili, ko je knjigo po smrti G. Barescha dobil **Athanasius Kircher**. Knjiga je bila nato 200 let varno spravljena proč od zvedavih oči. Po propadu papeževe države 1870 so jezuiti knjigo prenesli v Villa Mondragone v Italiji. Jezuit Collegio Romano je leta 1912 knjigo prodal poljskemu zbiralcu knjig Wilfrid Michael Voynichu (1865 - 1930). Po smrti Voynicha je knjigo imela njegova vdova **Ethel Lilian Voynich**. Kot del dediščine je bila leta 1960 prenesena na njeno prijateljico **Anne Nill**, ki je neprecenljivo knjigo prodala zbiralcu antikvitet **Hansu P. Krausu**. Kraus je ugotovil da ima v rokah žerjavico, ki jo marsikdo išče in zaradi katere je lahko ob življenje. Knjigo je poklonil Univerzi v Yalu, ki so rokopisu dodelili delovno ime Voynich. Univerza v Yalu je z dopustitvijo slikanja knjige, knjigo posredno podarila človeštvu kot javno dobro. S tem so se možnosti za kvalitetno dekripcijo bistveno izboljšale. Več na <http://www.voynich.info/>

paličaste oblike, ki so reagirale na Sonce. Na vodni površini Zemlje se je pričelo pojavljati življenje. Zemljina površina je ozelenela. Pozimi ob zaledenitvi so živa bitja izumrla in odplaknilo jih je proti morskemu dnu. To se je dogajalo zelo dolgo časa. Tako so se začeli drugi procesi - razkrajanja. Voda Zemlje se je pomešala s snovjo razpadlih bitij. Zato so morala bitja na površini začeti črpati razpadle snovi, ki so bile v vodi. Tako so bitja razvila prve korenine. Oblikovala so klorofil in pričela urejati Zemljino atmosfero. Povezovati so se začela med seboj, saj so tako lažje zoperstavila dnevni pripeki sončnih žarkov. Povezala so tudi svoje koreninice, da so lažje plavala kot mali otočki. Ti otočki pa so se večali in niti pozimi niso povsem potonili. Niti veter jih ni uničil. V kratkem je na vodni površini nastala ena sama velika kepa živih bitij. Druga drugo so ovirale, zato so koreninske sisteme začele usmerjati druga proti drugi in se sesale. Zmagovalne so se povezale, druge so potonile v globino.

Tudi na Sonce so bila različno odporna. Zato so se nekatera dvigala visoko nad površino in postajala pomembnejša, druge okoli sebe pa so spravljale v senco. S tem so si nakopale sovražnike. Povezala so se in jih začele izsesavati in se boriti s parazitizmom. Pričel se je boj obrambe in napada. Živa bitja so takrat začela hoditi, se premikati s koreninami. Plenilna živa bitja so začela uprizarjati prave progrome, napadena pa so se umikala in oblikovala plavajoče otoke. Izumila so obrambo z olesenelim delom spodnjega dela svojega telesa. Številni plavajoči otoki velikih rastlin so postali nedosegljivi, zato so se napadalna bitja začela napadati med sabo. Pričela se je doba spopadov in plenjenja. Plenilcem bomo rekli živali, tistim, ki so bežali pa rastline. Partnerstva in spopadi pa so se dogajala tudi tik nad vodno površino in tik pod njo. Nekatero pod vodo so se zagrizle v korenine, nekatera bitja pa so začela loviti njih. Ves "kopenski" svet je postal dinamičen in možnost prehranjevanja drugega z drugim. Krvoločnost je postala odlika. Toda krvoločnost tekmuje z drugimi krvoločnimi, tako jih je bilo vse manj. Razmerja so se uredila v razmerja naravnega ravnotežja. Plenilci so se povezali med seboj v krdela. Proti sebi so imeli utrdbe povezanih dreves. Izumili so bojne in obrambne taktike. Ponoči pa je bil čas miru, toda tiste, ki so bile pod vodo so se (predvsem) med seboj bojevale tudi ponoči. Tako je bilo morje stalno polno krvi. To je bil čas terorja, ki se je začel pod vodo. Živali, ki so bile pod vodo so se naučile hoditi. Hodile so na plavajoče otoke in se na njih skrivale, druge so hodile po njih in jih plenile. Živali so se začele preganjati med seboj na plavajočih otokih. Nekatero so pričele jesti liste dreves in se začele prehranjevati z listi.«

ZAKLJUČEK

Knjiga pove da:

- je bila Zemlja najprej vodna krogla in da se skorja razvije kasneje. Lahko predvidevamo, da je mineralizacija posledica milijon letnih procesov srečevanja vode s sončnimi žarki. Latinska beseda Sol (sonce) pove, da v stiku sončnih žarkov z vodo v času nastajajo soli. V času se zato celile večajo, pokajo v predelih tektonskih jarkov, kot koža na odraščajoči kači. Na Zemlji je v času vse manj vode, saj potekajo procesi mineralizacije. Planet na katerega se bodo lahko zemeljska bitja preselila je zaenkrat še planetoid velikanska kepa ledu - Pluton, glede na zgornjo pripoved bo namreč nekoč v prihodnosti postal »partner« Soncu in tako nov prostor za razvoj življenja kot ga poznamo. Ker je na Luni relativno zelo malo vode, pa je starejša od Zemlje... Tovrstna logika naše domneve o razvoju sončnega sistema in planeta Zemlja spremeni v samih temeljih.
- so bile v organizmih najprej združene tako osnovne rastlinske kot živalske lastnosti. Iz teksta posredno lahko razberemo da si Darwinov in Lamarckov nauk ne nasprotujeta ampak oba, nerazpoznavno povezana, kvalitetno razložita razvoj vrst,
- da je plenjenje omogočilo razvoj živalskih vrst.

avtor © Vladislav Stres
Fanianijeva 45, Ljubljana

tel.: 031 578 981